

**[Finansministeren]**

i mit nye job. Men jeg vil meget nødig på nuværende tidspunkt kommentere de konkrete synspunkter. Det håber jeg at få lejlighed til senere.

Hvis vi ser mere generelt på det samlede indhold i den finanslov, vi nu skal til at vedtage, var det sådan, at da regeringen i august 1989 fremsatte finanslovsforslaget, var det et nøglepunkt for os, at finanspolitikken i 1990 skulle være stram.

Regeringen sagde: Vi er nu nået ganske langt i genopretningen af den danske økonomi. Det er nu, der skal holdes fast. Det er på den baggrund glædeligt, at den finanslov, som vi nu skal vedtage, er endog meget stram.

De ændringer, der er foretaget, fra regeringen fremlagde finanslovsforslaget og til det forslag, der nu vedtages, har strammet finanspolitikken yderligere op, og i det omfang der er indarbejdet en nedsættelse af visse skatter og afgifter, er der anvist finansiering krone for krone.

Jeg vil godt sige, at afskaffelsen af renteafgiften er fornuftig, fordi det efterhånden viste sig, at afgiften ikke kunne administreres. Jeg vil også godt tilføje, at fjernelsen af renteafgiften ikke af forbrugerne skal opfattes som et signal om, at det nu igen kan betale sig at stifte gæld. Det kan det ikke, hverken på grund af skattereformen eller på grund af den lave inflation, vi har, og det vil heller ikke i fremtiden kunne betale sig at stifte gæld.

I den generelle debat har der været forskellige vurderinger af, hvor tæt vi er ved målet om overskud på betalingsbalancen. Jeg vil godt advare mod alt for overdreven optimisme. Vi er nu godt i gang med et økonomisk opsving herhjemme, eksporten og erhvervsinvesteringerne trækker nu så meget, at den samlede produktion og beskæftigelse stiger, og i de seneste måneder har arbejdsløsheden, som jeg har nævnt, stabiliseret sig.

Jeg venter, at vi igennem 1990 vil få en økonomisk fremgang af en sådan styrke, at arbejdsløsheden begynder at falde, og det er glædeligt. Men vi ved også af smertelig erfaring, at når konjunkturerne vender og arbejdsløsheden falder, plejer betalingsbalancen at blive forringet, fordi forbrug og boligbyggeri stiger for stærkt. Det er det, vi skal forhindre denne gang.

Derfor er det helt afgørende, at finanspolitikken i 1990 er stram, men det er også vigtigt, at vi i 1990 får taget fat på de problemer, der skal løses i de kommende år. Vi skal have nedsat mar-

ginalskatterne, vi skal have øget den private opsparing, vi skal have løst strukturproblemerne på arbejdsmarkedet. Hvis vi kan enes om disse opgaver, har vi en historisk chance for både at fjerne underskuddet på betalingsbalancen og arbejdsløsheden.

Udgangspunktet har ikke været så godt i mange år, som det er nu. Omkostningsstigningerne er i bund, konkurrenceevnen er god, eksporten og erhvervsinvesteringerne stiger, den private opsparing er steget, og det offentlige forbrug falder.

Der er simpelt hen ingen tvivl om, at vi er på rette vej, og nu må vi her i Folketinget vise, at vi kan lægge de partitaktiske hensyn til side. Vi må vise, at vi kan. Vi skal nemlig gøre 1990 til det år, hvor vi udnytter vore store muligheder, hvor vi giver vore virksomheder så gode muligheder, at de kan skabe den eksport og den beskæftigelse, der skal til, for at vi kan få løst de resterende balanceproblemer i dansk økonomi.

Med finanslov 1990 har vi taget et pænt skridt i den rigtige retning, og jeg tror og håber, at vi kan komme videre i 1990.

(Kort bemærkning).

**Leif Hermann (SF):**

Nu har finansministeren jo udlagt forligsteksten for hele Folketinget og dermed også for Kristeligt Folkeparti for så vidt angår spørgsmålet om forudsætningerne for forliget. Jeg må gå ud fra, at når finansministeren siger, at det er en forudsætning for forliget, at man vedtager den samling af lovforslag, der er angivet, er det rigtigt. Så siger finansministeren ganske vist, at hvis der bliver lidt småproblemer med Kristeligt Folkeparti undervejs, må man jo selvfølgelig snakke om det.

Hr. Kofod-Svendsen sagde, da han var heroppe i forbindelse med de spørgsmål, som hr. Ole Espersen og jeg stillede, at han ikke kunne huske, at man havde drøftet det spørgsmål. Nu vil jeg så gerne bede hr. Kofod-Svendsen om at komme herop og fortælle, om det er således, at Kristeligt Folkeparti er bundet til at gennemføre forenklings- og moderniseringsloven inden for Justitsministeriets område.

Jeg vil lige i parentes bemærke, at lovforslagets bemærkninger overhovedet ikke gør noget som helst besparelsesprovenu op. Det vil altså sige, at man ikke engang i bemærkningerne til lovforslaget vover at gætte på, hvor megen be-